

KIS LAP

... BEDOBTA A TŰZBE. (Lásd a 183. lapon.)

LIII. köt. 12. szám. Ara negyed evre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. márczius 21-én
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A KIRÁLY-KISASSZONY MACSKÁJA.

— Mese. —

(Vége.)

(Képpel a czimlapon.)

NAGYON megharagudott a király, hogy a fő-hopmesterné bolonddá tette a meséjével; de ez persze nem sokáig tartott, mert a fő-hopmesterné magára a király-kisasszonyra hivatkozott, ez pedig vidáman mondá:

— Hogy hol mulatok minden délután? Amott a nagy erdőben, az óriás sziklákon túl gyönyörű paradicsom-kert van; ott mulatok minden délután egy igen kedves játszó-társammal.

— Hm, hm! Hallottam a hírét, mondá a király. Szeretném látni azt a fiút. El tudnál oda vezetni?

— Hogy ne? Nagyon jól ismerem az utat, minden nap járom. De azt nem tudom, vajlon bejöhét-e oda? Mert rajtam kívül mást senkit sem akarnak beereszteni, az pedig mégsem illenék, hogy a király ott ácsorogjon a fő-hopmesternével meg a komornyikkal a szikla tetején.

— Persze, persze! No hát csak menj magad.

De titokban megparancsolta a király, hogy a testőr-kapitány egy csapat fegyverrel lopózzék a király-kisasszony után és csipje nyakon, hozza el azt a vakmerő ficzkót.

Másnap tehát, mikor a király-kisasszony oda ért a nagy sziklához, nem igen messze már lesben álltak a fegyveresek és ott volt maga a király is, aki meg akart győződni, hogy pontosan teljesítik-e a parancsát. Látták, amint a király-kisasszony a szikla tövében lépeget s egy kanyarulatnál befor-

dul. Utána siettek, de amint oda értek, nem látták sehol. Fölfelé vezető utat sem láttak, hiába nézegettek jobbra, balra. Oly meredeken nyúlt fel szinte a felhőkig a szikla, hogy azon ugyan még a mókus sem mászhatott volna föl. De amint nézegették, jó magasan egy-két pillanatra meglátták a király-kisasszonyt, aki egész kényelmesen sétált fölfelé.

— Boszorkányság! Boszorkányság! kiáltá a király dühösen. Még valami gonosz varázslatba keverik bele az én egyetlen drága gyermekemet! Erről tenni kell!

A király-kisasszony, mint rendesen, baj nélkül vidáman tért estére haza, nem is gyanítva, miben törí a király a fejét. Ez pedig abban főtt, hogy törík-szakad, de azt a rejtelmes fiút a hatalmába keríti. Csak hogy a módját nem bírta kitalálni, mert hiába vonulna ki egész had-serege is, azoknál az óriási szikláknál megakadna. Mikor már minden udvari tudósnak és tanácsosnak kifogyott minden tudománya, a fő-fő-miniszter így szólt:

— Varázslat van a dologban, hát persze nem boldogulunk. De mégis tudnék rá módot.

— Ki vele! parancsolá a király.

— Éppen abban az erdőben, nem is messze azoktól a szikláktól, él egy öreg ember, aki boszorkány-mester hírében áll. Az igazat megvallva: nagyon gonosz a hire; de hát ha mégis tudna segíteni?

— Nem törődöm a hírével, sőt gazdagon megajándékozom, ha kiségit a bajból, felelé a király. Tüstént hívjátok elő!

Elő hívták az öregét. Ránczos, fakó képű, szúrós szemű, tőpörödött alak volt. Figyelmesen hallgatta a király beszédét, aztán kajánul villogó tekintettel mondá:

— Hogy tudok-e segíteni? Igenis tudok. És szívesen teszem, mert az a fiu nekem régi gonosz ellenségem, azért föltétlenül azt kötöm ki, hogy ha ide kerül a palotába, nekem adjátok őt. Ne félj, ó király! Ha egyszer a kezemben van, soha sem lát az többé napvilágot!

— Jól van, legyen a kívánságod szerint, felelé a király.

Aztán sokáig tanácskoztak.

Más nap a király, mikor a leányával beszélgetett, úgy véletlenül megint szóba hozta azt a rejtélyes fiut.

— Szeretem, hogy kedvedre való játszótársra találtál. De tudod, édes leányom: az már még sincs rendjén, hogy mi ne viszozzuk az ő szivességöket. Te már sokszor voltál náluk: illik, hogy egyszer már mi is vendégül lássuk kedves játszótársadat.

— Csakugyan! Erre nem is gondoltam. Vagyis . . . igaz! Azt mondta, hogy nem szabad a völgyecskéjéből kimennie.

— No persze! Az csak efféle gyerekbeszéd. Ha meghivod, bizonyosan örömet szőn el veled.

— Nem tudom . . . nem igen bizom benne.

— No, akkor ugyan gyönyörű pajtás, aki annyira sem becsül, hogy meglátogasson! Aztán szép lehet az az ő völgyecskéje, de a mi királyi palotánk sem éppen koldus-tanya. És te, a király-kisasszony, aki mindenkinek parancsolsz: eltűrnéd, hogy valaki a szíves meghívásodat vissza utasítsa?

Már erre föltámadt a király-kisasszony büszkesége és eszébe jutott, amire rég nem gondolt: hogy ha ő kíván valamit, ki merne ellen-szegülni?

— Meghivom és jönnie kell, okvetetlenül el kell jönnie! mondá. Még ma elhozom.

— Nagyon helyes! De bizony még megeshetnék, hogy össze pöröltök, ha nagyon ellenkezik. Hát adok neked valamit, ami megsegít. Fogd ezt az almát és add neki, hogy egye meg. Ennek az a tulajdonsága, hogy aki bele harap, tüskön-bokron követi azt, akitől kapta.

— Ez nagyon jó lesz. Meg is etetem vele.

A király-kisasszony most még türelmetlenebbül várta az időt, hogy ellátogathasson kedves játszótársához. Addig is százféle parancsot osztogatott, hogy mindenféle pompás játék, multság, lakoma legyen a vendége számára, akit magával fog hozni. Hadd lássa, hogy király-kisasszonynak a vendége!

Délután kocsiba ült és mihamar ott volt a gyönyörű paradicsom-kertben. Vigan mulatott kedves játszótársával s midőn végre a házaeskához tértek pihenni, a király-kisasszony így szólt:

— Én már nagyon sokszor voltam itt; ideje, hogy te is ellátogass hozzám. Ma velem kell jönnöd s vendégem leszel néhány napig.

A fiu komolyan rázta a fejét.

— Az nem lehet, mondá. Szívesen teném, de nem szabad.

— Ugyan mért ne volna szabad?

— Nem mondhatom meg, magam sem tudom bizonyosan. De nagy veszedelem érhetne.

— Ó persze! Az én atyám maga a király, az ő hajlékában semmi baj sem érhet. Velem kell jönnöd, mert különben megharagszom.

— Azzal nagyon megszorítanál, de mégsem tehetem. A szikla-határról lelép-nem nem szabad, ott veszedelem vár. Pedig tudom, nem akarsz veszedelembe dönteni.

A király-kisasszony most már igazán bosszankodott egy kicsit és duzzogva szólt:

— Te vagy az első, aki életemben megtagadsz tőlem valamit; pedig azt hittem, te vagy egyetlen igazi barátom! A többiek mind csak azért bókolnak és keresik a kedvemet, mert a király leánya vagyok. Hát legyen, akkor én sem jövök ide soha többé.

A fiu nagyon elszomorodott és könnyörgésre fogta a dolgot.

— Ne haragudjál! Hiszen én szívesen megteszek akár mit is a kedvedért, csak éppen azt nem tehetem, mert hát nem szabad. No, ugy-e nem haragszol?

— Jól van no, nem haragszom, ha legalább ezt az almát elfogadod tőlem és megeszed. Én már annyiszor csemegéztem itt nálatok, hát én is hoztam neked valamit.

Szép piros kis almát vett elő a zsebéből s a fiunak nyujtotta. Ez habozva, szinte gyanakvólag nézett reá és eleinte nem is vette el.

— Tulajdonképen ez sem szabad . . . de ha tudnám, hogy igazán csak tőled ered . . .

— Ugyan már no! türelmetlenkedett a király-kisasszony. Hát ugyan kitől eredne? Ha még ezt sem fogadod el, akkor csakugyan nem vagy jó barátom.

— Add ide hát . . . ebben csakugyan nem lehet semmi veszedelem.

Átvette az almát és megette.

— Furcsa ize van . . . de nagyon jó . . . nagyon jó! Van-e még több ilyen? kérdé szinte kipirulva.

— Nálam nincs, de otthon bizonyosan lesz. Ha velem jössz, kaphatsz többet is.

— Akkor hát megyek veled.

Épp ekkor lépett ki a házból az öreg anyóka.

— Hová mégy vele? kiáltá ijedt hangon.

— A királyi palotába . . . meghívott vendégül.

Az anyóka rémült sikoltással ragadta meg a fiu kezét.

— Mi lelt? Ébredj! Hát nem tudod, hogy az lehetetlen, az vesztéd volna?

— Ej, hagyj el! felelt a fiu daczosan. El akarok vele menni, hát el is megyek!

— Jaj vége! Vége! jajgatott az öreg. És mit látok? . . . itt egy alma-csutka . . . ó, már értem! Megettél valamit, ami kívülről került ide . . . gonosz ellenségedtől . . . Módját ejtette, hogy megrontson!

A király-kisasszony türelmetlenül szólt közbe.

— Ugyan mit beszél, anyóka! Nincs itt semmi veszedelem. Nehány napig vendégem lesz, aztán megint vissza tér ide.

— Persze hogy vissza térek, szólt a fiu. No menjünk!

Meg is indultak, nem hallgatva tovább az öregre, aki zokogva, könnyörögve ment utánok egészen odáig, ahol az ösvény a tulsó oldalon már egészen leért az erdőbe. Itt az öreg asszony hirtelen így szólt:

— Ha már így van, hát legalább ölelj meg még egyszer, mielőtt lelépnél a szikla-határról.

A király-kisasszony előre ment. Hadd bucsuzgasson az öreg anyóka. Ez pedig egy kicsike gombostűt rejtegetve az ujjai közt, amint a fiut megölelte, a tűt bele szúrta hátul a fiu nyakába.

Már jó néhány percz mult, mikor a király-kisasszony türelmetlenül megfordult.

— De sokáig bucsuzgattok! Jöjj már!

Meghökkenve bámult a sziklára. Nem látta sem a fiut, sem az öreg anyókát, de még az ösvényt sem. Kiáltozott; mind hiába.

— Mégis vissza csalta? Ez már boszantó!

Sokáig várt még ott, de végre is haza kellett indulnia. Amint hintajához közeledett, egy bokor felől halk nyávogást hall. Oda tekint s gyönyörű kis macskát pillant meg. Hőfélé volt, csak a nyak-szirtjénél látszott egy kis fekete foltocska.

— Jaj, de gyönyörű czicza! Gyere ide, cziczuska!

Jött is a macska, engedte magát megfogni és elégedetten dorombolt a király-kisasszony ölében.

— No, legalább ezt viszem haza. Majd eljátszogatok vele. Ilyen szép állatkám még soha sem volt.

Senki sem ügyelt a macskára, mert a király-kisasszony mind-untalan szerzett mádárkát, mókuskát, nyulaeskát. De annál inkább tudakozódott a király a rejtélyes fiu után és ugyancsak boszankodott, amint

megtudta, hogy biz' az nem jött el. Sietett is a király vissza a maga szobájába és keményen ráivalt az ott várakozó vén boszorkány-mesterre, hogy bolonddá tartotta. No, a boszorkány-mester volt ám még dühös! Ordított, haját szakálát tépte, majd kibujt a bőréből.

— Másodszor is kifogott rajtam! Okvetlenül az a bűbáj-rontó dajkája tett velem valamit. De mit? Mit tehetett? Kifürkészem és fogadom, harmadszorra kezembe kapom.

A király egyelőre bele törődött volna a dologba, csak hogy nem lehetett ám, mert ettől a naptól fogva nagyon szomorura fordult az élet a palotában. A király-kisasszony, semmit sem gyanítva a titkos történetekről, másnap ismét el akart látogatni

pajtásához; de most, nagy ámulatára, ő is úgy járt, mint más mindenki. Oda ért a sziklához, de hiába kereste az utat, melyet eddig oly jól ismert. Seholy nyoma. Órákig bolyongott az óriási szirtek tövében és minden olyan idegennek látszott, mint ha soha sem járt volna itt. Kiáltozott, leste, hogy a fiu megjelenjen, mint máskor. Hiába. Egészen megzavarodva, elgondolkozva tért haza.

BÜNTETÉS. (Lásd a 186. lapon.)

— Hát ha csakugyan valami bajt és veszedelmet okoztam azzal, hogy oly nagyon hívtam és az almát rákínáltam? És talán soha sem jutok el többé a gyönyörű paradicsom-kertbe!

Próbálta más nap, harmad nap és azután sokszor . . . mind-hiába. Nem talált ott egyebet megmászhatatlan szikláknál. Egészen elbusulta magát; nem telt többé öröme semmiben, csak a kis macskájával játszogatózott. És mert ő szomorú volt, az egész királyi palotában úgy járt-kelt mindenki, mint ha az orra vére folyna, az öreg király pedig szinte kétségbe esett drága egyetlen gyermeke szomorúságán. Utoljára már hagra lobbant.

— Mindennek az az erdei ficzko az oka! Kerülne csak a kezembe! dörmögte egyszer, amint a kertben sétált.

— Meglesz, már nyomon vagyok, felelt a vén boszorkány-mester, egy bokor mögül elő-bukkanva.

És újra tanácskoztak.

A király-kisasszonynak pedig ugyanakkor a nagy királyi kert másik végében volt sajtószerű találkozója. Amint ott kedvetlenül ügyelgett, egy igen-igen öreg anyóka toppant eléje. Nagyon ismerősnek tetszett, mégsem tudott ráismerni. Az anyóka pedig így szólt:

— Szomorúnak látszol, szépséges király-kisasszony és bizony van is rá okod. Eljátszottad a gyönyörű paradicsom-kertet, ahol annyi kedves órát töltöttél! És könnyelmű szeszélyel veszedelembre döntötted kedves játzó-társadat, aki bebocsátott téged az ő boldog, csöndes kis földjére.

— Ó, mi lett a jó fiuból? kérde a király-kisasszony élénken. Mi baj érte? Él még?

— Még él, nem is messze innen, de kínos állapotban. És most a végső veszedelem fenyegeti, örökre vége lesz, ha te meg nem mented. Tartozol is vele, ha már bajba döntötted.

— Szívesen megteszek mindent; de szólj világosabban, nem értelek.

— Nem szólhatok úgy, hogy mindent megérts, mert ez tilos nekem. Sokat sem beszélhetek, mert közel az ellenség. Csak annyit mondhatok, hogy ha meg akarod menteni kedves pajtásodat, akkor meg köll tagadnod a legelső kérést, melyet királyi atyád hozzád intézni fog. És ha nem tágit, akkor tűzbe kell dobnod azt, amit tőled kér. A saját kezeggel köll tűzbe dobnod.

— Azt könnyen megtehetem.

— Nem lesz könnyű. De fogadd meg szentül!

— Fogadom!

A király-kisasszony alig tért vissza a szobájába, hát csakugyan benyit hozzá a király és így szól:

— Kedves lányom, egy kis kéréssel jövök. Hallom, hogy egyszer valamikor egy kis macskát találtál és megtartottad. De annak a cicának van gazdája, egy szegény öreg ember, aki nagyon szereti ezt az állatkáját. Könyörgött, adjuk neki vissza. Meg is ígértem; itt vár az ajtó előtt. Tehát az én kedvemért is, meg mivel úgy van rendjén: add ide a macskát, had adjam oda az öregnek.

— A fehér macskámat? Azt nem adom, felelé a király-kisasszony, megemlékezve ígretéről.

— De ha én, atyád és királyod, kérem!

— Nem, nem! Semmi áron. Adj helyette pénzt annak a szegény embernek!

— Én a macskát ígértem neki.

— Azt nem kapja, soha, soha!

— Most már parancsolom! És ha nem adod szép szerivel, elveszem erővel! szólt a király nagy haraggal.

Megdöbbsent, elsápadt a király-kisasszony. Először is: mert tudta, hogy mikor a király parancsol, akkor még ő is engedelmeskedni tartozik; de meg, ha nem ezt teszi, akkor... akkor tűzbe kell dobnia azt a kedves, ártatlan állatkát. Hiszen ez iszonyu! Hát ne inkább a gazdájának adja vissza?

— Nem, nem! Megfogadtam! Csakugyan borzasztó, amit fogadtam; de megfogadtam, megteszem!

S látván, hogy a király a bársony vánkoston heverő macskához siet, a király-kisasszony fürgén megelőzte, fölkapta a macskát és a kandallóhoz lépve, bele dobta a tűzbe. (Lásd a képet a czimlapon.)

Nagy láng csapott ki a tűz-helyről, sűrű füst lepte el a szobát. De a füst egy szempillantás alatt eloszlott s ekkor nagyot ámult a király is, a király-kisasszony is. Aranytól, drága-kövektől ragyogó bársony öltözékben, karadal oldalán, deli szép ifju állt ott s féltérdre ereszkedve, így szólt:

— Fogadd hálámat, szépséges király-kisasszony! Megmentettél, fölszabadítottál a varázslat alól. Gonosz ellenségem harmadszor is megbukott, többé nincs hatalma fölöttem.

E pillanatban bösz, hörgő kiáltás hallatszott az ajtón kívül. Oda siettek... hát a vén boszorkány-mester feküdt ott, holtan elterülve.

— Ez volt a gonosz, szólt az ifju. Ez vágyott koronámra, országomra. Mert tudjátok meg, hogy én király fia s már király is vagyok. Kisded koromban maradt rám a trónus, de gonosz ellenségünk meg akart

rontani, s mert célját nem érhettem, országomat szikla-vadonná, népemet vad-állatokká és madarakká varázsolta. Ámde hű dajkámnak, kit tündér-keresztanyám rendelt mellém, sikerült egy darabkát országomból bűvös fonállal elkeríteni s ott nem ért el a varázslat; csak hogy kilépnem onnan nem volt szabad, mert a gonosz folyvást lesben állt és ha hatalmába ejt, megöl s akkor az ő számára kelt volna új életre az országom. Célját majdnem el is érte, mikor, szépséges király-kisasszony, kicsaltál magaddal; de hű dajkám másodszer is észre vette a veszélyt s átvarázsolta kis macskává. Ezt is kifürkészte a gonosz és most célját érte volna, ha te, jó király-kisasszony, hű dajkám tanácsára inkább be nem dobsz a tűzbe. Immár vége a bűbájnak! Szép országom, hatalmas népem ismét föltámadt, én pedig elfoglalom trónusomat. Ámde a trónuson királynénak is kell lenni. Szépséges király-kisasszony, ha már megszabadítottál, akarsz-e a feleségem és országomnak királynéja lenni?

Persze hogy akart! Már hogy ne akart volna? Az öreg királynak sem volt most már kifogása; de sőt, mivel ő már öreg volt, hát nyugalomba vonult, össze kapcsolták a két országot s a fiatal királyi pár aztán sokáig boldogan élt és uralkodott, és talán még ma is élne, ha már rég meg nem halt volna.

FESZŰLT VÁRAKOZÁS.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

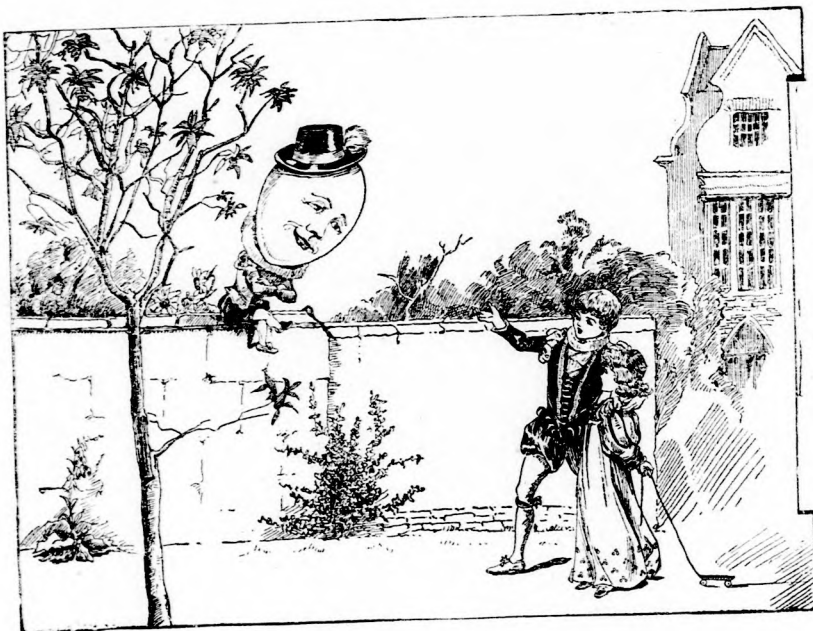
SZÓLT Puczi nagy busan:
— Gazdánk bement, minket meg
ide künn hagyott, nem vitt be vendégnek.
Szomorú ez, Snuezi!

— Magam is úgy vélem s engem is
nagyon bánt, hogy a gazdánk így szólt:
»No, kis kutyuskáim, várjatok itt szépen,
amíg kijövök. Kényes cziczaja van benn
az úri hölgynek, még bajt okoznátok.«

— Igen, és a kényes czicza miatt ne-
künnk itt kívül tágasabb! Várakozni! Ó, az
oly szörnyen unalmas!

A HETYSKE BÁB.

I.

*Út nagy magasságban a porcellán bábu,
Kastélybeli urfi tette föl tréfából.
Hetykén néz le onnan, arca büszkén ragyog:
»Mindenkinél különb, följebb való vagyok!«*

— Kivált étlen-szomjan! Pedig ott benn,
hallod? Tányér csörög . . . oszonnánál
ülnek.

— Érzem is a szagát . . . S minket be
nem hívnak!

— Az a kényes czicza pedig bizonyosan
bőven kap a jóbul.

— Tán mi is eszébe jutunk a gazdánk-
nak s majd küld egy-egy csésze tejeckét,
kávécskát.

— Remélem is! Erre számot is tartha-
tunk. De mily soká küldi! . . .

— Ahá! Most . . . nyilik már az ajtó . . .
Ó! Semmi! . . .

— Szörnyűség, messziről szagolni és várni!

— Türelem . . . türelem . . . majd csak sorra jutunk!

— Félek, nem sok jóban kopik itt a fogunk!

— Ahá! Most . . . most! . . . Megint semmi! Szörnyűség!

— Inkább itt se volnánk! Csak már haza mennénk!

— Annyi mint a! . . . hiszen tán meg is szökhethénk?

A HETYKE BÁB.

II.

*Egy kis szellő lebben, hetyke báb lepottyán,
Száz dirib-darabra törik szét legottan.
Kit nem ön-ereje viszen fel magasra.
Annak sorsa könnyen fordul siralmasra.*

— Meg, de ki is kapnánk! Rossz esemege volna. Már csak inkább várjunk, bár ozsonna nélkül, míg a gazdánk végre mégis előkerül.

— No, hát lessük! Mit is tehetnénk egyebet? Majd megdicsérnek, mint okos

kis ebeket, akik nem mozdulnak helyből egy órán át, hanem őrzik hiven a gazdájok kalapját.

B Ü N T E T É S.

(Képpel a 181. lapon.)

MICSODA?
 Hé Buda,
 Nem oda! ...
 Haszontalan Miczurkája!
 Az asszonykád kosarkája
 Cziczuskának nem való!
 Mars! ... Aló! ...
 Mégy ki mindjárt kosaramból?
 Van eszében! ... még dorombol!
 Nyilván olyan formát gondol,
 Hogy kosaram czicza-fészek;
 Látom, szereted a készet.
 De már ebből nem lesz semmi ...
 Innen szépen ki köll menni.
 Magadon.
 Te kedves kis állatom.
 Kérleléssel nem segítsz.
 Bár nyivákolysz.
 Fuvolás hangon miákolysz —
 Sicz ki, sicz!
 Szót fogadj, és egy-kettőre
 Rögtön kimászol belőle!
 Mert ha nem:
 Meglátod kis szemtelen,
 Hogy én, aki nem fogad szót,
 Méltóan megbüntetem:
 Felboritom kosárkámat,
 S kirepülsz.
 Fejre dülsz,
 És bezuzod orrocskádát.
 Lám! Nem használ de semmit se!
 Azt a rózsaszínű, pisze,
 Orrocskáját nem félti:
 A kosárból nem mén ki.
 Hátra egyéb mi marad?
 Majd a kicsi kosarat
 Óvatosan felboritom,
 S úgy szorítom
 Karjaimba gyöngédeden,
 Ahol dorombolva pihen.
 Büntessem? ... nem tehetem,
 Mert hát nagyon szeretem.

A REJTELMES TESTVÉREK.

— Találós mese. —

HATAN vagyunk testvérek és ha kitaláljátok, hogy kik vagyunk, nem fogjátok tagadni, hogy semmi dicsekvés nincs benne, ha igen hasznos familiának tartjuk magunkat. Az emberek, igaz, sokszor alig hederitenek ránk, ha látnak is; de bezzeg, ha nem vagyunk jelen, mindjárt kész a baj és zavar. Nálunk nélkül könyvet sem olvashatnának; mert akár tudós irta, akár mese-költő: csupa merő értelmetlenség volna. No, de a komoly és mivelt emberek meg is böcsülnek; csak a tudatlanok nem látják be a fontosságunkat.

Mi a nevünk, azt persze nem mondhatom meg, mert épp azt kell kitalálnotok. Ezért csak számokkal jelölöm meg magunkat.

Legelőször is saját magamat mutatom be, tehát magamat jelölöm meg 1-nek. Nem mint ha én volnék a familia leghatalmasabb tagja. Ellenkezőleg, én vagyok a legkisebb, leggyöngébb. Ámde engemet használnak a legsűrűbben s eleven kis ficzko létemre itt is, ott is közbe ugrok. Mindenütt láthatjátok alakomat, mely kicsinyke, vékonyka, akár csak egy lerajzolt egérke farkinczájának a leghegye.

Epp ellenkező alakja van a legöregeb-bik bátyámnak, 2-nek. Kövér, egészen kigömbölyödik és nagyon tekintélyes egyéniség. Ahol ő megjelenik, ott mélységes csönd áll be és a legtüzesebb vitának, a legvigabb mesének ő veti végét.

Van két olyan testvérünk, aki csak afféle kölesön vett köntösben jár. Az egyik, a 3, felső részében legöregebbik bátyánkhoz hasonlít, alsó részében pedig énhozzám; és csakugyan olyan fele-más természetű is, mert az emberek valamivel többre becsülik, mint engemet, de nem annyira mint 2. bátyánkat; kissé megállapodnak a látára, de aztán odább sietnek. A másik kölesön-ruhás testvérünk, 4., olyan, mint a 2. bátyánk kettős alakja; de bizony nem hogy kétszer annyit érne, hanem ellenkezőleg, soha sem jár semminek a végére,

hanem ahol ő áll, ott mindjárt tudja mindenki, hogy: no, még valami következik.

Van két hugocskánk is, akiknek — bizony furcsa! — a lábuk olyan mint 2. bátyánk a maga egészében. Mind a ketten igen magasra nőttek. Egyikök, 5., nagy fejű és erős vállu, de karsu, hajlott dereku és legfőbb tulajdonsága az, hogy szörnyen kíváncsi. Ahol csak kérdezni lehet valamit, okvetlenül ott van. Másik hugocskánk, 6., szintén magas, de nagyon vézna portéka és rettentően érzékeny. Akkor van igazán elemében, ha valami indulatot vesz észre: már akár örömet, akár szomorúságot, ijedelmet vagy effélét. Dehogy maradna el onnan! Sokszor bizony olyan helyen is megjelen, ahol nem köllene; de ez nem az ő hibája, s ha az emberek csak oda eresztik, ahol szükség van rá, ő is hasznosan szolgál.

No, most már mondjátok meg, kik vagyunk és mi a nevünk? Könnyen tehetitek, mert most is mindnyájan a szemetek előtt vagyunk.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Regék és mesék“.

Irta Vilma néni. Két színes kép-táblával és szöveg-képekkel, vászon-kötésben.

FARKINCZÁS TAPASZTALÁSA.

— Állat-beszély két képpel. —

Z egész atyafiságban nem volt olyan ügyes-helyes egér-kisaszszonyka, mint Czinczike. Lám, ma is már korán fölkelt, szépen felöltözött, még egyszer végig olvasta a leczkéjét, pedig jól tudta már ugy is, és indult volna iskolába . . . de mégsem indulhatott.

— Hol vagy, Farkinczás? Ideje, hogy iskolába menjünk. Készen vagy?

Farkinczás nem felelt, hanem a helyett a sarokból gyanus szuszogás hallatszott.

— Uram fia, még most is alszik! A mama pedig jó félórával ezelőtt már egyszer fel-

költötte és most azt hiszi, hogy rég el is mentünk.

Jól megrázta öcsikéjét, és Farkinczás végre nagyot ásitva fölnyitotta a szemeit.

— Ejj, mit háborgatsz? . . . olyan pompás sajtockáról álmodtam . . . éppen bele akartam harapni.

— No csak kelj föl, mert kikapsz a tanító bácsitól, ha elkéssel. Siessünk iskolába!

Már ebbe Farkinczás nem harapott oly szívesen bele, mint az almába vagy sajtockába. Fölkelni azonban végre mégis csak fölkelt, kivált mert a mama is megjelent, kezében a söprővel, amellyel igen veszedelmesen kezdett hadonázni.

— Szaporán, te lusta álmos-táska! Mi lesz belőled, ha így huzodózol az iskolától?

— Ó dehogy! Szeretek én tanulni, de ma nagyon fáj a fogam . . . igazán! Czinczike az oka . . .

— Ugyan? Hogy lehetne az?

— Igenis . . . mert épp bele haraptam a sajtockába, de kissé kemény volt a kérge, hát megsérült a fogam, mikor hirtelen vissza rántottam, mert Czinczike fölébresztett.

Czinczike nevetett, de egér-mama inkább haragudott.

— Ejnye, te gézengúz! Ilyen oktondi mesével akarod elkerülni az iskolát? Tüstént fogd a könyvedet, sipkádát és indulj! Czinczike, fogd kézen és el ne ereszd!

Erre az óvatosságra azért volt szükség, mert Farkinczás, ha egyszer kijutott a szabadba, nem volt többé álmos és lusta, hanem ugy elficzánkolt, hogy féltuczat macska sem talált volna rá. De abba meg jócskán telt idő, amig indulhattak, mert Farkinczás először is nem tudta, hol a könyve, s nagy sokára mama az almárium alól söpörte elő; azután meg a sipkáját nem találta. No de végre az is elő került a könyves-táskájából és megindultak. (Lásd a képet a 188. lapon.)

Már így talán hiába is akarnám tagadni, hogy Farkinczás bizony nem volt disze és

virága az iskolának. Pedig jeles iskola volt ám az, amelyben az öreg Morzsoló professzor bácsi mindenféle hasznos és kellemes ismeretekre oktatta az egér urfieskákat és kisasszonykákat.

Czinczike nagy figyelemmel hallgatta is az érdekes előadásokat. Például a cziczatant, mely apróra megismertette az egérnemzettség gonosz ellenségének minden tulajdonságával, szokásaival, meg hogy, miképpen köll és lehet tőle óvakodni. Épp olyan hasznos és érdekes a csapda-isme, melyből

azt tanulták meg: mikor és hol fekszik gyanus helyen a csábitóan illatozó piritott szalonna, vagy a finom sajtockska. De megtanította a jeles tanító az ő növendékeit arra is, hogy és miképpen lehet az élés-tárban veszedelem nélkül hozzá jutni a legjobb csemegéhez, hogy kell zsákot zacskót kirágni, almáriomba belopózni, veszedelem közeledtével pedig ügyesen ellillanni.

Mondom: az mind nagyon hasznos és érdekes volt, és Czinczike, aki mindig figyelmesen hallgatta, csupa jeles osztályzatot

... MEGINDULTAK. (Lásd a 187. lapon.)

kapott. De bezzeg Farkinczásnak éppen nem volt rendben a szénája. Hogy is lehetett volna, mikor ni!... most is javában sugdos a szomszédjával, Bajszoskával, mi alatt a tanító a táblára rajzol valamit és gyönyörűen magyarázza. Ugyancsak meg-hökkent azonban Farkinczás, mikor a tanító egyszerre csak így szólt:

— Farkinczás! Ismételd, amit most magyaráztam. Mi az, amit ide rajzoltam a táblára?

Oda bámult Frakinczás. Valami fél-ke-rek ábrát látott a táblán. Mi lehet az? Ahá! Már eszébe jutott.

— Az ... az friss czipó. Nagyon jó!

— Ej, te figyelmetlen! Hát a czipóról beszéltem én most?

— Nem ... nem czipó. Az sajt ... az még jobb.

— Példátlan figyelmetlenség! mordult rá a tanító. Ide rajzolom, apróra megmagyarázom az egérfogó csapdát, melyet

az ember, ez a veszedelmes óriás, nekünk kegyetlen ellenségünk, a mi megrontásunkra eszelt ki... és te semmiházi ezt hol czipónak, hol sajtnak nézed? Vigyázz, mert ilyen czipó szegi majd a nyakadat! És hogy az ne érhesen, áristomban maradsz itt ebéd ideje alatt. Czinczike, jelentsd otthon a mamátoknak, mért nem eresztettem haza Farkinczást.

Már ez persze nagyon nem tetszett Farkinczásnak; kivált mert a büntetésre ráadást is kapott: azt, hogy az ebéd ideje alatt alaposan tanulja meg, hány féle és milyen fajta egér-fogó van?

Nagyon elkeseredett Farkinczás és duzzogva sugta a pajtásának:

— Én ugyan megjártam, te pedig szerencsésen kimenekültél. Ha téged kérdez, te sem tudtad volna s te kerültél volna áristomba.

— Ne busulj no! Majd ha mindenki elmegy, én vissza térek és ki szabadítlak.

Ez megvigasztalta Farkinczást és a helyett, hogy hozzá látott volna a rárótt lecke tanulásához: folyton leste, mikor jön már az ő szabadító pajtása? És jött is nem sokára. Ügyesen és óvatosan kinyitotta az ajtót, s így szépen kijutottak a szabadba.

— Csak hogy nem mehetek ám haza. Mert otthon Czinczike elmondta az izenetet.

— Sebaj! felelé a jó pajtás. Tudok én egy pompás élés-kamrát, ahol bőséges lakomát csapunk.

Igy hát nem volt semmi baj s a két vig pajtás széles jó kedvvel ugrándoza ment odább. El is jutottak az élés-kamrába.

— Pompás sült szalonna szagot érezek, szólt Farkinczás örvendezve.

Ment is a szimatja után s valami szűk nyíláshoz ért. Nehezen, de mégis befurakodott. Ott volt a pompás szalonna, lakmározott is rajta torkig. Pajtása ezalatt másfelé csemegézett és mikor jól lakott, haza ment.

— No, most már én is megyek, gondolá Farkinczás.

De bizony csak gondolta, megtenni nem tudta. Akár merre fordult, hegyes drótszögekbe ütközött és szörnyű rémületére azt vette észre, hogy fogva van.

— Jaj! Ó jaj! bizonyosan ez... ez az az egér-fogó! Jaj, végem van! Megfognak, megölnék!

Perczről perczre nőtt a rémülete, nőtt a gyötrelme és nem is hiába. Mert végre aztán megnyílt a

kamra ajtaja és egy rettenetes óriás lépett be: a szakácsné.

— Ahá, megvan az egér! kiáltá diadalmasan. Lesz jó pecsenyéje a Bibi cziczának. Szegény Farkinczás már inkább holt volt mint eleven, amint ezt halotta. Már szinte érezte a kegyetlen macska fogait. A szakácsné pedig fölemelte az egér-fogót és kinyitott rajta egy kis ajtót, hogy a rab Farkinczást megfogja; de nem vigyázott jól, Farkinczás lepottyant a földre.

... SZÉLES JÓ KEDVVEL UGRÁNDOZVA.

Megütötte ugyan magát, de törődött is ő most vele! Amint szabadnak érezte magát neki iramodott és egy szempillantás alatt eltűnt egy szekrény alatt.

Lihegve képéből kikelve ért estére haza. Töredelmes bűnbánattal beszélt el kalandját s egér-mama nem büntette meg. Ugy vélte, eleget megszenvedett.

Farkinczás is úgy vélte. És e naptól fogva még Czinczikén is tul tett szorgalom, figyelem dolgában. Nem volt az egér-iskolának nálánál jelesebb diákja. Meg is tanult mindent, amit jóra való egér-diáknak tudnia kell és így nem is került többé semmi veszedelembé.

MEGFJEJTÉSEK ÉS MEGFJEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 10-dik számában közölt elkuszált nevek megfejtése:

Zrinyi Miklós. — Rákóczi Ferencz. — Arany János. — Eötvös József. — Petőfi Sándor. — Gyulai Pál. — Andrássy Gyula. — Jókai Mór.

Helyesen fejtették meg: Rimay Erzsí, Nékám István, Pollák Vilmos, Hollaender József és Béla, Gerber Vilmos, Bódy Ödön, Haasz Anna, Fejér József, Gerlóczy Endre, Toldy Ilona és Ferike, Vecsey Ernő, Scheer József, Engelmann Jenő, Vajda Marietta és Feri, Szalontay Barna és Józsi, Rosenfeld testvérek, Granitz Manó és Ödön, Armuth Erzsí, Gaszner Ilike, Haydin István, Havas Margit, Schröder Sándor és Keresztes Gyula, Gallatz Imre, Schwarz Magda, Szüts Marianne és Ilus, Pick Margit, Lukácsy Lipót, Hollaky Ferencz, Molnár Ferike, Szász Zsombor, Szumrák Jenő, Lázár Mariska és Etelka, Kann Lenke, Neumann Lajos, Gyermek Kálmán, Szamek Margit és Zoltán, Perger Erzsike, Nyáry Ida, Hübsch Oszkár, Flór Anna, Schwarz József és Béla, Weisz Erzsike, Rétay Vilma és Miczi, Müller Henrika, Cziráky Gyula, Herczeg Ilona és Albert, Révy Emil, Kövér Aladár, Robitsék Anna, Kaszás Irén és Imre, Molnár testvérek, Teőke István és Gyuri, ifj. Jákó János, Katz Zoltán, Lövy Miklós, Koller Pál, Boros Emmike, Szilvássy Erzsébet, Lányi Andor, Lipovniczky Ernő, Schoenberg Irén és Miri, Horváth Trézsike, Mérey Ágosta, Bogay Ernő, Kiszlingstein testvérek, Keresztély Ernő, Pilz Erika és Felice, Kéler Irén, Markovics Aladár és Fischer Béla, Szilágyi Erzsike, Hazai Jolán (a te irásod? F. b.), ifj. Kőrösi Károly, Kégl Pista és Gyuri, Stépán Róza, Paschek Jenő és Vilmos, Weinberger Lajos, Singer Vilma és Ilona, Polgár

Endre, Medovarszky Mátvás, Lőrincezy Mariska, Fromm Hermina, Gyémánt Elek, Witt Laczika, May Róbert, Deutsch Erzsike, Reé Jolán, György és Jenő, Herman Antal és Miska, Kocsis Gizella, Kristóffy Erzsí és Andor, Jakab Piroska, Lóránt Ella, Weiszkopf Aranka, Wittenberger Ilona, Mittelman Adél, Kossaczky Gyula, Neiman Mór, Koczaurek Anna, Kustár Gyula, Kövér Miczike, Furman Jancsi, Mándy Thyra, Lakner Margit, Polgáry Karola, ifj. Edelsheim-Gyulai Poldi, Bauer Ödön, Duma Erzsike, Robicsék Anna, Fáy Endre és Árpád, ifj. Münnich Aurél, Buda Matild, Irmuska és Aniczi, Rakovszky Zsófia, Janzso Ferencz, Fleischmann Erzsí, Lészai Ilona, Graeff Márta és Paula, Kazy Livia, Probstner Arthur, Magyar Mariska, Groisz Olga, Szegő Irma, Korbuly Józsi, Moser Margit, Dorgó Mariska, Boér Sarolta és Lajoska, Aranyossy Piroska, Meszleny Iván, Francke Janka, Herczegh Lajoska (magad irj! F. b.), Schweiger Margit, Rózi és Möricz, Joó Istvánka, Vadas Zoltán, Mezey Aranka és Ilonka, Sass István, Kerényi testvérek, Várszeghy Jancsika, Bachrach Mátvás, Kalmár Rózsika, Baranyai Zoltán, Számek Klemi, ifj. Csorba Menyhért, Jurenák Gizi és Ferencz, Diemár Kálmán, Virág Rózsika és Juliska, Sarvay János, Stancsa Miczi, Emmike és Gyula, Schröder Laura és Eta, Benkó Jenő, Csipkay Jánoska, Sármezey Miczi és Annuska, L. b. Irma, Parsch Gyuri (részben), Vataj Miczi, Mérhay Ilonka, Szikszay Eszti, Berecz Kálmán, Veöreös Adorján, Sárkány Marianne, Klopstock Tekla, Weisz Lajos, Szládecsek István, Plattly Gyula, Löwinger Lenke, Büttner Irmuska, Schwartz testvérek, Varasdy Laura (bekötési tábla dolgában a »Kis Lap« kiadó-hivatalához kell fordulnod. F. b.), Ghyllány Sándor, Heszke Irmus, Schvarcz Teréz, Janny Rudolf (meglehet, hogy leveled a postán elkallódott. F. b.), Krausz Géza, Cservenák Margitka, Büsch Jennyke, Augustin Mimi, Gyenes Zoltán, Rezeda Anna, Illés Mihály, Gaál Ilonka és Ödön, Záborszky Mariska és Dezső, Friedmann Józsi, Przybilla Jenő, Bajnóczy József, Kuzma Albi, Fekete Kálmán, Almásy G. (nevedet egészen ird ki, máskép jövőre nem vehetném figyelembe. F. b.), Török Ella, Könyöki Ilona, Krivány Dini és Jankó, Pósch Boriska, Nemes Irén és Ödön (küldhették. F. b.), Szalkai Bandi és Pál, Weisz Sándor, Glasz Ernő, Szabó Ilonka, Enders Olga és Ida, Löwinger Jola, Barsi Dezső, Braun Adrienne, Angermayer Béla, Zombory Margit és Géza, Pátzay testvérek, Lamberger István, Gál Pista, Adler Margit, Bohrandt Lajos, Pongrácz Margit, Piller Géza, Kálmán Mariska, Danielisz Margit, Reick Erzsike, Grubits Miczi, Pető Iluska, Mózes Károly, Pethő Zolika, Szabó Kornél, Némedy Mariska, Heimlich Dezső, Zádor György, Kalcher Győző, Flegmann Márta, Dukesz Anna és István, ifj. Szikula Andor, Engel Jóska, Spolárich L. Lonczi, Veress Gizike, Kövesi Jenő,

Weszter Béla, Éder Gabika, Róbert és Elemér, Schoedl Miczike és Ervin, Flesch Károly, Mándy Gizike, Jármái Renée, Katrenyák Mariska, Jamiczky Mária, Schwarz Frigyes, Madách Alice, Biczó Ilona, Kriegner Kálmán, Szathmáry Anta, Válya Gyula, Mészár Irénke, Kis Károly, Hruschak Irma, Agárdy Mariska, Vancsó Anna, Lukács Pálma, Bornemisza Józsika, Zubor Imre (mért oly nagyon lepecsételned a leveleket? Elég a boríték leragasztása. *F. b.*), Mandel Jolánka, Pósch Boriska, Lukács Irma, Küzdő Gyula, Sier Friczike, Rakovszky László, Csukássy Loránd, Polgáry Karola, Radics Gizela, Bolyó Pálma és Károly, Pfeifer testv., Szerdahelyi Iluska, Kerbolt (v. Kerbalt) Ilonka és Valika, Ranzenberger Lajos, Goldfeld Jenő, Bienenstock Ella, Sebess Ernő, Weisz Béla, Ghyczy József, Steiner Marcsa és Laczi, Rakovszky László, Gáldonyi Mariska és Miklós, Lányi Rudolf, Rónai Anna, Kláber Alfréd, Kálmán Margit, Weser Rikárd, Török Imre, Bournáz Kamilla, Winkler Edith és Margit, Rác Margit, Molnár Ilonka, Sternberg Anna (gondosabban is írhatnál! *F. b.*), Veisz Gyula, Kovács Dénes, Honig Elza, Máder Iduska.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Szládecsek István*, *Szeniczen*, kinek a jutalom-könyvet (*Mesék*, az ifjúság számára írta *Greguss Ágost*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« LII. kötet 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Moser Margit, Sarvay János, Várszeghy Jancsika, Czehlár Olga, Danielisz Margit, Hónig Elza, Bornemisza Józsika, Stancsa Miczi, Emmike és Gyula, Plattly Gyula, Heszke Irmus, Krivány Dini és Jankó, Kállay Miklós, Koronthály Zoltán, Sztányi Matild, Bakos Gábor, Schrodt István.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Herczeg Ilonka és Albert. A legutolsó igen ügyes. Besoroztam. — **Markovics Aladár és Eischer Béla.** A föladvány szétszórt betűi mellé nem kérdő-jel való, hanem magyarázat. Különbözik hogy lehessen a nyitjára jönni? Ily értelemben megigazítva küldjétek be újra. — **Günther Mariska és Magda.** Meg fog jelenni. — **Rakovszky László.** Most már ki van elégitve kíváncsiságod, s lesz vagy egy hét múlva kíváncsiságod is. Gyors gyógyuláson reményelem. — **Mándy Thyra.** Nem is tulajdonnév a »fenséges«. Meg vagy elégedve ezzel a »levelezéssel«? — **Schweiger testv.** Hiszen csak az 1-5 víz-szintes és az 1-5 merőleges sor ad értelmet. Pedig valamennyinek köll értelmet adnia. — **Kállay Miklós.** A tizedet is a közlendők sorába ígtattam. Leveledet pedig *Forgó bácsi* nevére küldjed. Ha másnak cimezed, egészen más fiókba kerül s akkor még tovább halad a vá-

lasz, vagy talán el is marad egészen. — **R. E. (v. E. R.)** Neved miért maradt ki soraid alól? Csak a levélkének egybe font arany betűit jegyezhetem ide. Rejtvényedet különben közre adom, mihielyt sora kerül. — **Magassy Emil.** A 15.000-et most haladta fölül. — **Weizkopf Aranka.** Te a »*Kis Lap*«-ot szereted nagyon, én meg azt a rendes gyermeket szeretem nagyon, aki nem mulasztja el a levél-papírosa rojtos szélét simára ollózni. — **Esterházy Erzsébetke.** Az izsáki és áporikai paraszt-asszonyok egész éven át küldenek fiatal libát a külföldi piacokra. A házukban egy mértékletesen fűtött nagyobb szobája talaját behintik fű-maggal s a mesterségesen (géppel) költött libácskák aztán azon nevednek, míg anyányivá lesznek. Nyilván csibét is így nevelnek tél idején. De természetesen költött csibéske ilyenkor bizonyára ritkaság számba megy. A 4 frtodat tévedésből vezettem be a »*Jó Szív*«-rovatba. Azóta a dolog rendben van s a »*Kis Lap*« már jár is a kijelölt címre. — **Robítsek Anna.** Csak akkor írj, ha érkezésed van. Nem oly sürgető s nekem szánt levél, hogy sietned köllene vele. Az írás komoly dolog, s azt a levelet megillető teljes komolysággal is köll végezni. Lám, a soraid élén az a másik »levélke« (a csipke-bokor-levélke) jobban sikerült. Mind-össze véve azonban mégis örömmre szolgáltak kedves soraid. — **Lakner Margitka.** Majd kaptok egyszer virágosat is. Ámbár virág igen sok színes mellékleten fordult már elő. Lerajzolhatnád azokat is. — **Haasz Anna.** Méltó gyermeki örömdben osztozom én is. — **Kerpely Jenő** (és nem *Jeno*.) Annak örülünk, ha apró olvasó-társaid mind a jeles magyar költők nevét ismerik, nem hogy még egy mult századbeli francia költő nevének ismeretét követeljék tőlük. *Chenier* névre nézve nem jól utasítod kis olvasóimat, hogy azt így köll ejteni »*Sóniér*«, hanem igenis így, hogy »*Sónié*«. A rejtvényed különben is annyira gyarlócska, hogy nem közölhetem. Már most Jenő (és nem *Jeno*) állj elő valami ügyesebbel! — **Hedry Ernő.** Selyem-bogár-pete végett a m. k. földmivélségi miniszteriumhoz kell fordulnod. Más forrást nem tudok. — **Nékám István.** Csak azon az uton küldjed, amelyen leveleidet küldöd. Olvashatón írj, különben leveledet jövőre nem vehetem figyelembe. Még ráérsz elhárítani a betűidet akkor, ha híres férfiú vált belőled. — **Armuth Erzsé.** A küldeményedet vettem s egy szorgalmas szegény fiúcskának át is szolgáltattam, aki forró köszönetét nyilvánítja. — **Witt Laczika.** Meg vagyok írással elégedve. Örülök, hogy használt az intés. — **S. A. Ujhelyről** három heti megkéséssel s név nélkül vettem megfejtéseket. Már most mit csináljak? Adj tanácsot te, szórakozott kis ismeretlenem. — **Katrenyák Mariska.** Nagyra lehetsz vele, hogy Eötvös »bácsi«-val találkozta a »megfagyott gyermek« szép gondolatában, ha bár ötven évvel is a nagy író e költeményének megjelenése után.

Nyilván hallottad, vagy olvastad valamikor s emléke zeng a lelkedben. Eötvös egyébkint nem »bácsi. Nagy férfainkkal nem szoktak így komázni. Arany bácsit sem mondunk, sem Petőfi bácsit. E kitűnő költőinket elég a nevéknél említeni. — **Máder Iduska.** A Magassy Emilnek szóló üzenetből te is érthetsz. — **ifj. Csorba Menyhért.** Egyes metszeteket Angolországból hozatok. Ugyan-onnan ugyan-azt megrendelhetted egy másik szerkesztő is. Az ilyesmi, ritkán ugyan, de meg szokott esni. — **Dénes Pista.** Ha még oly gyöngye is az irásod: mégis a magadét lássam. Irhatsz lev. lapra is. — **Roheim Rózsika.** Lehet. Ha jó, közlöm is. De a te korodban nyilvánításra való még nem igen telhetik. — **Ér-Mihályfalváról** is névtelen megfajtást kaptam. Vajjon ki is az a Hebeburgya Jankó vagy Janka? — **Székszónai Antal.** Minden számban közlök egy rejtvényt, némelykor kettőt, ritkán hármat. Többet azonban nem. Elég az egy is. Leveled többi része zavaros. Mit akarsz te a mi beteg királyunkkal?

mikor hála a magyarok Istenének friss jó egészségben van ő felsége. A munkácskádát pedig tedd féré kis öcsém! Nem bizom hozzá; ellenben ajánlom a szabályos, gondos írást. — **M. Gy. Köszönettel** vettem s közlöm is. — **Roszcson Ferkének** újabb rugaszkodásai közelebb jelennek meg. — **Freyler Edithké-nek,** akit a »Kis Lap« m. heti számában sirattam el: most, márcz. 12-én vettem február 28-án kelt sorait, melyek a »Debrecezen« rejtett szó megfejtését foglalják magukban. Ugye bár, milyen fájdalmas emlékeztetés volt ez is? De hogy van az, hogy a levél Munkácsról Budapestig tizenkét napig volt utban? — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: **Radies Gizela** 20 kr., **Ilonka** 10 kr., **Margitka** 10 kr., **Elek** 10 kr. — **Piller Géza** 1 frt.
Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április—decemberi folyamára.

FOLYÓ ÉVNEGYED végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az új év-negyedre, mely a »Kis Lap« most folyó 52-dik kötetének folytatását és majd befejezését is fogja nyújtani: elbeszélések, költemények, rajzok érdekes és gazdag új sorozata van előkészítve. „**Roszcson Ferke**“ újabb rugaszkodásainak rajzokkal kísért elbeszélése mellett hosszabb **indianus elbeszélés** is következik, **Donászy**

Ferencz ismert ifjusági írónk tollából, szintén számos rajzzal, épp oly vonzó, mint tanulságos olvasmányul. Kisebb beszélek, mesék mellett továbbá még e kötetben **szindarab** is kerül sorra s a régi gond lesz a »Kis Lap« régi rovataira s kétheti **szines műmellékleteire.**

Sorakozzanak tehát a »Kis Lap« régi kis hívei, új társakat is toborozva magukhoz. *Forgó bácsinak* több mint *negyedszázadon* át diadalmasan lengő zászlaja alá, mely a kellemes szórakozás és hasznos okulás céljához vezeti őket.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyed évre . . . 1 frt.

Fél évre 2 frt.

Egész évre 4 frt.

Az előfizetési pénzek, legcélszerűbben postai utalvánnyal a „Kis Lap« kiadó-hivatalához, (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.